

Arrest

nr. 160 987 van 28 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 22 februari 2013, en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. VANTOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), onontvankelijk bevonden, op grond van de volgende motieven:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.01.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Inderdaad maakt betrokkene in haar aanvraag 9ter twee standaard medische getuigschriften over gedateerd op 19.09.2012 + 26.09.2011. De aanvraag werd echter ingediend op 17.01.2013, dus na de invoegintreding op 16.02.2012 van de wet van 08.01.2012, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art 9ter §1, 4e lid en art 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien de standaard medische getuigschriften ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011).

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 01.03.2011 + 21.08.2012 + 08.11.2012 werden er door de Dienst Vreemdelingenzaken beslissingen genomen aangaande de aanvragen tot machtiging tot verblijf dd. 21.01.2010 + 26.10.2011 + 29.10.2012. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvragen dd. 21.01.2010 + 26.10.2011 + 29.10.2012. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissingen dd. 01.03.2011 + 21.08.2012 + 08.11.2012 werd reeds (uitgebreid) ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en op 01.03.2011 + 21.08.2012 werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

Op dezelfde dag levert de gemachtigde in hoofde van beide verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten af. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

1. wat betreft het standaard medisch getuigschrift

Verweerster roept in eerste instantie in dat de standaard medische getuigschriften dateren van 19.09.2012 en 26.09.2011, waardoor deze niet in overeenstemming zijn met art. 9ter §3 van de Vreemdelingenwet.

Verweerster laat na hierbij rekening te houden met het stuk 2 dat verzoekers hebben neergelegd: een standaard medisch getuigschrift d.d. 06.12.2012.

Er werd naar dit standaard medisch getuigschrift verwezen in de aanvraag d.d. 17.01.2013 (pagina 11) en dit attest werd wel degelijk gevoegd bij de aanvraag.

Verzoekers hebben verder inderdaad verwezen naar de andere medische getuigschriften, doch dit neemt niet weg dat er een standaard medisch getuigschrift neerlag dat aan de wettelijke vereisten voldeed. Het staat verzoekers namelijk vrij aanvullende attesten neer te leggen.

2. wat betreft de nieuwe elementen

Verweerster stelt in de eerste plaats dat het verzoek onontvankelijk zou zijn, omdat in de aanvragen d.d. 21.01.2010, 26.10.2011 en 29.10.2012 reeds dezelfde medische gronden aangehaald zouden zijn.

Verzoekers kunnen zich hier niet bij neerleggen.

Immers: enerzijds is het zo dat in de betreffende aanvragen d.d. 21.01.2010 en 26.10.2011 de huidige hernia, die pas sedertdien ontstaan is, niet werd aangehaald.

Bovendien is de gezondheidstoestand van verzoekster ernstig verslechterd, in een relevante mate opdat de actuele toestand als een nieuwe toestand dient beschouwd te worden

In die omstandigheden vermag verweerster onmogelijk te stellen dat er geen nieuwe elementen zouden zijn en dat de huidige aanvraag op grond daarvan onontvankelijk zou zijn.

In tegenstelling tot het voorgaande, zijn de aangehaalde elementen in de aanvraag d.d. 29.10.2012 inderdaad wel dezelfde elementen als deze aangehaald in de aanvraag d.d. 17.01.2013.

Verzoekers hebben toch reeds, in afwachting van de beroepsbeslissing, een nieuwe aanvraag ingediend, aangezien verzoekster dringende en constante hulp nodig heeft, dewelke in het gevaar komt door een statuut van illegaliteit.

De vorige aanvraag werd immers - op onbegrijpelijke wijze - onontvankelijk verklaard, zodat deze beslissing niet in aanmerking mag worden genomen bij de beoordeling van de gegrondheidsvereisten.

Art. 9ter, §5 van de Vreemdelingenwet stelt:

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze

bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

[2 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;]2

[2 5°p in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2,1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Bij het onderzoek van de ontvankelijkheid van een verzoek gaat men enkel in op de 'procedurele' kwesties: hoedanigheid, vereiste en correcte stukken,...

Kortom: voldoen verzoekers aan de voorwaarden om een aanvraag te mogen indienen?

Verweerster gaat hierbij per definitie nog geen onderzoek doen naar de gegrondheid van de aanvraag, en kan in geval tot onontvankelijkheid wordt besloten geen definitieve uitspraak doen inzake gegrondheid.

Zij gaat alsdan met andere woorden niet in op de vraag of de ziekte zich effectief stelt in de mate waarin wordt voorgesteld door verzoekende partijen, dan wel of deze behandelbaar is in het land van oorsprong.

Verweerster vermag dan ook niet te stellen dat verzoekers na een afgewezen verzoek, waarbij men de inhoud en dus de gegrondheid niet heeft gecontroleerd, geen nieuw verzoek zouden mogen indienen nadat alles werd geregulariseerd.

Een dergelijke beperkte lezing van art. 9ter zou het bijvoorbeeld tevens mogelijk maken dat iemand die een verzoek op grond van art. 9ter indient, doch hierbij nalaat een kopie neer te leggen van zijn identiteitsdocument, geen recht meer zou hebben zijn aanvraag opnieuw in te dienen met de correcte documenten, aangezien de medische problematiek reeds in het vorige verzoek (dat niet op inhoud werd onderzocht) werd aangehaald.

Deze beperkte interpretatie door verweerster van art. 9ter van de Vreemdelingenwet, is derhalve een ernstige schending van het redelijkheidsprincipe”.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende

karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 9ter, §1 en §3 van de Vreemdelingenwet bepalen het volgende:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

2.4. Wat het eerste middelonderdeel betreft, gaan verzoekers eraan voorbij dat de eerste paragraaf van de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op het standaard medisch getuigschrift van 6 december 2012, maar op standaard medische getuigschriften van een eerdere datum. Het standaard medisch getuigschrift van 6 december 2012 werd wel degelijk door de verwerende partij betrokken bij de beoordeling van de aanvraag, getuige daarvan de tweede paragraaf van de bestreden beslissing, niet gestoeld op artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, maar op artikel 9er, §3, 5° ervan.

Het eerste middelonderdeel, dat rust op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing, kan niet worden aangenomen.

2.5. Wat het tweede middelonderdeel betreft, doen de verzoekende partijen in eerste instantie gelden dat in de aanvragen van 21 januari 2010 en 26 oktober 2011 de huidige hernia die pas sedertdien is ontstaan niet werd aangehaald. Zij gaan er echter aan voorbij dat van de hernia, zoals dat terecht wordt gesteld door de verwerende partij wel degelijk reeds melding werd gemaakt in de aanvraag van 29 oktober 2012, waarnaar ook werd verwezen in de bestreden beslissing en in het daarbij gevoegde standaard medisch getuigschrift van 19 september 2012.

Voorts stellen verzoekers dat de gezondheidstoestand van verzoekster ernstig is verslechterd, in de zin dat de actuele toestand als een nieuwe toestand moet worden beschouwd. Echter, zij beperken zich tot deze algemene, vage bewering, zonder meer, zonder dat zij dat met concrete gegevens aantonen. Een dergelijke houding volstaat geenszins om de bestreden beslissing af te doen als niet deugdzzaam. Meer nog: verzoekers bevestigen dat de elementen wel degelijk dezelfde zijn als deze aangehaald in de aanvraag van 29 oktober 2012, maar dat deze aanvraag op onbegrijpelijke wijze onontvankelijk werd bevonden, zodat deze beslissing niet in aanmerking mag worden genomen bij de beoordeling van de gegrondheidsvereisten.

In de mate dat verzoekers zich gegriefd voelen door een eerdere beslissing die werd genomen inzake de aanvraag van 29 oktober 2012, kan worden volstaan met de vaststelling dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van het huidige beroep, zodat deze grieven niet ontvankelijk zijn. Voorts, waar zij stellen dat de verwerende partij niet mag stellen dat verzoekers, na een afgewezen verzoek waarbij men de inhoud en dus de gegrondheid niet heeft gecontroleerd, geen nieuw verzoek zouden mogen indienen, moet worden gewezen op het volgende:

Uit artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet blijkt dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de latere aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren (RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626). Het gegeven dat er al een eerdere beslissing werd genomen is derhalve niet relevant bij de beoordeling van de vraag of er al dan niet sprake is van een ontvankelijke aanvraag in de zin van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Bovendien moet erop worden gewezen dat de aanvraag van 26 oktober 2012 –met betrekking tot dewelke verzoekers dus bevestigen dat het gaat om dezelfde elementen als de onderhavige– resulteerde in een beslissing die was opgehangen aan een advies van de ambtenaar-geneesheer die wel degelijk was ingegaan op de ernst van de aandoening en de aanvraag niet op formele gronden had afgedaan, zoals de verzoekers willen laten geloven, maar op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, met name omdat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van diezelfde wet.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9ter of met de stukken van het dossier heeft geoordeeld dat “de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk” om vervolgens de aanvraag onontvankelijk te verklaren, of dat zij, in strijd met de formele motiveringsplicht daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

2.6. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. WIJNANTS